

КЗ «ХСМ № 15»

День пам'яті
та примирення

1939 – 1945
**ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО**

Відаємо серця ветеранам!

Подчасова Ангеліна Іванівна

« - Сестра, ты помнишь, как из боя, меня ты вынесла в санбат?...

- Остались живы мы с тобою, в тот раз, товарищ мой и брат!...

На всю оставшуюся жизнь нам хватит подвигов и славы

Победы над врагом кровавым, на всю оставшуюся жизнь...»

Ще задовго до Великої вітчизняної війни, 6 вересня 1920 на станції Пундуга, Вологодської області народилася дівчинка, і батьки нарекли її - Ангеліна. Ангеліна - ангельська, вісниця ... Чи то ім'я, чи то по долі, після школи вступила до медичного технікуму в Вологді. Після закінчення медичного технікуму, як процвітаючу талановиту медсестру, направляють до славного міста на Неві, Ленінград, на 6-ти місячні курси, які закінчує на «Відмінно»

Може і далі продовжила б навчання, але 1939 рік ... Фінська війна ... Батьківщина-мати кличе ... Тендітна медсестра Ангеліна виконує свій громадянський обов'язок ...

Не встигнувши звикнути до мирного часу, настало 22 червня 1941 року ... і

знову Батьківщина мати покликала ... Військовий госпіталь: безсонні ночі, закривавлені бинти, чужий біль, немов свій, стогін і плач, день і ніч біля ліжка покалічених тіл і душ, ніжна і турботлива, невичерпне життєстверджуюче джерело - наша сестричка Ангеліна. Госпіталь 2922, був для нашої Ангеліни Іванівни і будинком, і сім'єю. Сподобалася наша сестричка одному льотчикові-винищувачу, який заліковував рани після бою, але була війна, і тільки після закінчення війни люблячі серця зустріли один одного, а попереду чекала непосильна робота у військовому госпіталі польського містечка Шведніца.

« ...Сестра и брат, взаимной верой, мы были сильными вдвойне.

Мы шли к любви и к милосердью в немилосердной той войне.

На всю оставшуюся жизнь запомним братство фронтовое

Как завещание святое на всю оставшуюся жизнь...»

На все життя нагадують ордена і медалі на грудях про тих обпалені війною роках:

Орден Вітчизняної війни II ойстепені
Орден Червоної Зірки

Орден Богдана Хмельницького

У свої не повних 90 невичерпне життєстверджуючий джерело, Ангеліна Іванівна Подчасова, була прикладом для молоді, що не бачила війни.

Берченко Анна Терентіївна

Устаю я рано, вранці

Дивлюсь у віконце

Іде дощик на вулиці

І немає сонця.

Всі ідуть до мене в хату

В останнє прощатись,

А мені не хотілось

У похід виряжатись...

Не хотілось покидати рідну Україну,

А ще гірше покидати рідну родину...

Сахно Ганна (Берченко)

Такі вірші написала юна Анна, коли поліцаї прийшли в будинок повідомити, що її забирають на каторжні роботи до Німеччини ...

Уродженці села Сульське, Сумської області. 1927 року народження в лютому 1942 року ще не було 15 років. Десять довгих днів, в тісному товарному вагоні, без їжі і води, з діркою в підлозі для потреб, прибула наша героїня в славне місто Дрезден, там і відбулися торги живий робочої сили українських дітей ...

Господарем над дітьми став великий заводчик Кепіро Шрайдер з

Райнгаузен, мав завод «Немо» з виробництва військової техніки і снарядів.

Всього лише місяць навчання газозварювання і заповітні 200 грамів хліба на добу, а у свята, гнила і морожена картопля ... 3 довгих роки на чужині, в нестерпних рабських умовах.

На початку 1945 року почастишали бомбардування, в одне з таких бомбардувань і втекли кілька робочих прихопивши з собою і нашу героїню. 3 місяці в лісі, на кордоні з Францією ховалися каторжани. У квітні 1945 року американські війська звільнили Райнгаузена і відправили всіх каторжан в Берлін, а потім на батьківщину.

Одна нагорода за пережите - татуювання на руці інвентарного номера робочої сили

Микола Федорович Загребельський

(22.05.1922 року народження) не думав ідучи в армію в 1940 році, що додому повернеться через 5 років ...

Війна застала його вже під Ленінградом на есмінці «Грозний» у званні старшого матроса-сигнальника. Ось такі старші матроси, що приймали участь в береговій обороні Ленінграда не пустили фашистів в місто на Неві. Може і дійшов би до Берліна, якби не важке поранення при висадці десанту в 1943 ... Перемога над гітлерівською Німеччиною застала нашого героя в госпіталі.

За мужність і хоробрість Микола Федорович Загребельський нагороджений медаллю «За оборону Ленінграда», орденами Вітчизняної війни Іго і ІІго ступеня, медаллю «За перемогу над Німеччиною», орденом «За мужність»

Соломатіна Катерина Ільнатіївна

Уродженка села П'ятницьке Чугуївського району, 26 серпня 1921 року народження, була з сестрою підбрана міліцейським постовим в 1933 році на мосту в місті Харкові: батьки померли від голоду, а дітей вивезли добрі люди з села, щоб ті не померли також, до Харкова і залишили на піклування долі на мосту

Дитячий будинок ... Юність ... І війна На війну пішла Катерина в званні санітарки-шофера, в санітарну автороту. І все ходила до Берліна, ні на крок не відступаючи від лінії фронту, підбираючи поранених і вбитих після битви. Скільки разів потрапляла в перестрілку і горіла в машині. Лише рани ниють, нагадуючи про пережите. Перемога застала нашу героїню всього лише в 40 кілометрах від Берліна. А нагородами ніколи не хвалилася та й не пам'ятає скільки їх.

Ветераны – дитятам!

Моей внучке
Эрике
на память

от бабушки
Валы.

г. Харьков
2016 год.

„Из воспоминаний
военного детства“ (Зима 1941 г.)

Я помню, как зимой
Малышки заливали горку,
А вместо санок - к гнезду
сорочкему припрорубились.
И получалась бесценная скорость!
По льду на озеро с крутого
берега катились.
И было страшно, и замерзали
платки...
Ведь зимней обуви у нас
всем не хватало.
И моей мамин комнатные
тапки,
Бинтом привязанные,
обувь заменяло.
И тетя Фрося с мамой,
сообразили -
Пошить всем бурки из порванной
фурфурки.
А мы, все четверо, себе дообразили:
„Теперь не будут мерзнуть наши
платки“
А тут ударили январские морозы,
что нас не высунешь из маленькой
землянки...
И бурки, подаренные
взрослыми,
Теперь служили комнатными
тапками.

В.Л. Волощук.

„Не обижайте стариков“

Не обижайте стариков,
Ведь их и так судьба не ставила
к награде.
Их детство, в грохоте боев,
Из окружения вышло в Сталинграде.
Затем далёкий путь до Баланды
Шагали босеюгие детишки.
И крохами какой-нибудь еды
Все матери кормили ребятишек.
Раздетые, голодные до боли в животе,
Мы мёрзлую картошку собирали,
И на привале, на котле, кто в чайнике,
кто в котелке,
Мамаша чай из трав собирала.
И вжились, дошли до Баланды.
И нам „принят“ в Колхозной Доме дали.
Охапку сена кинули на пол...
Подушек, прележней и одеял в военном
детстве мы не знали.
Затем землянки рыли - все же дом!
Взрылись в гору у озера большого.
И на порогу звали мамин нас, детишек,
к берегу крутому.
Таскали ветки, брёвна, инструмент,
Который выдали на строй-площадке,
И даже в голубу не приходило на момент
Иль походить, иль просто поиграть в прятки.
Вот так и жили в доме земляном,
Топили печь-буржуйку, согревались.
И до Победы дожили! Три тыщи - все живы
И почти здоровыми остались.
Но даром не прошла война: бомбежки, ветры,
голодовки - все испитала детвора.
Глазками взрослого она всё понимала очень тонко.
Поэтому прощу: „Не обижайте стариков!“
Ведь с малых лет не знали они детства.
Война украла беззаботный мир малышей.
И перед этой правдой никуда не деться!

В.Л. Волощук.

„Война“

В сознание моё война пришла
в далёком детстве.
Тыри с половиной года было мне тогда.
И в старости, как горькое наследство,
Опять в сознании мойм - война.
Тогда был Титлер, Волк - завоеватель.
Он истреблял народы без конца,
И дети прятались пооружку матери,
Чтоб избежать смертельного свинца.
Тюжари, взрывы, свет шрапнели,
Крик, плач и горе без конца...
Все дети сразу повзрослели
И маме слёзы вытирали с её лица.
Все это ужас беженцев с военных действий
Мне до сих пор покоя не даёт...
И сколько радости дало известие,
что Титлеру казнят!
Взвона и мир идёт!
И снова в голове моей „Война“
А годн жизни на исходе.
Да! Боженька, дожить,
когда целыш я,
Что Титлину казнят!
На Родину весна и мир приходит!

В.Л. Волощук.

Ми пам'ятаємо!

*Червоні маки серед поля,
Серед степів, поміж дібров.
За Україну і за волю
Там пролилась козацька
крюв.*

*Злітає вгору прапор миру,
Єдине гасло у серцях луна,
Не забуваймо ми – велика
сила!*

*І пам'ятаймо –
Україна в нас одна!*

